

poginil. Sreča v nesreči je bila, da nista obadva konja utonila.

Gornjigrad. Dne 11. maja smo izgubili kar naenkrat dve vneti društveni delavki, ki ju bomo prav težko pogrešali. Prvo Matjaž Franico, ki je dolgo vrsto let vneto delovala na prosvetnem polju in je bila tudi izvrstna igračka na našem odru, je poročil Stenovec Ivan, posestnik in gostilničar v Rajhenburgu. Drugo Krebs Ivanko, večletno cerkveno pevko, pa je poročil Časl Iv., posestnik v Podhomu, župnija Sv. Frančišek Ks. agilni prosvetni delavec, načelnik bivšega Orla in pevovodja podhomskih fantov. Željno obema v novem starostnem obilno sreče in božjega blagoslova!

Sv. Sebeščan. Pri nas smo si postavili novi križ. Križ je postavljen pri šolski drevesnici na cerkveni lastnini. Podoba Kristusa je izdelal g. Sojč iz Maribora. Križ je cementiran, izdelal ga je zidarski mojster g. Horvat, domačin. Blagoslovitev novega križa bo na binkoštni pondeljek dne 1. junija.

Peter Rešetar rešetari.

Vse mine! Kje so tiste rožice, pisane in bele? Kje so tiste deklice, v vrtu so seделе? Kje je tista Abesinija, Italija jo je vzela? Kje je tista JNS, se je sama razletela.

Občinski zvonec. Na potovanju preko Slovenije sem zašel tudi v občino Osluševci ali Sv. Lenart, ki je pri Veliki Nedelji. Našel sem mnogo zanimivosti, med največje bi štel gotovo to, da imajo na tej občini poseben zvonec, ki ga je naročila prejšnja občinska uprava za uporabo samega g. župana. Če je enkrat pozvonil, je prišel sluga, če je dvakrat pozvonil, je prišel tajnik, ko je pa tretjič pozvonil, je pa sam župan šel. Gotovo ne bi tega zvonca naročil, če bi vedel, da mu tako kmalu odklenka!

Abesinski spor je rešen. Angleška je hotela imeti abesinskega cesarja in sedaj ga res ima, ker se je mož zatekel v njeno varstvo v Evropo. In Italija je hotela imeti abesinskega cesarja in ga sedaj res ima, imenovala ga je kar doma. Abesinija postane sedaj dvoglavo cesarstvo.

V Palestini se koljejo židi. Dolgo časa je bila skrivnost, kako da je naenkrat toliko židov prišlo v Palestino, da so se sedaj začeli klati med seboj, ker ni več prostora. Moral sem sam rešiti ta svetovni problem in sem ga sedaj sporočil v Zenevo Društvu narodov: Hitler je hotel odpraviti brezposelnost. Ugotovil je, da je ravno toliko brezposelnih v Nemčiji, kolikor je židov. Zato je naročil za vsakega brezposelnega Nemca eno samokolnico in vsak je moral naložiti enega žida in ga odpeljati v Palestino. S tem je Hitler rešil vprašanje brezposelnosti in izselil žide. Na to skrivnost sem prišel na tak način, ker se je nekaj teh samokolnic na poti skozi Jugoslavijo potrla, pa so Nemci te žide kar v Jugoslaviji iz njih stresli.

Nov član Jeftičevega kluba. Jeftičev klub je dobil ime »Klub odžaganih«. Pretekli teden je stopil v ta klub tudi avstrijski knez Starhemberg s svojimi prijatelji. Ko bo vstopil tudi neguš, bo klub zaprl vrata, ker sicer bi bilo preveč članstva.

Dolgčas. V Grčiji t. teden ni bilo nobene revolucije. V mestih vlada splošen dolgčas.

Mussolini išče posojilo. Zdaj ima Mussolini Abesinijo. Nima pa denarja. Zato je začel iskati posojilo. Angleži so rekli, da ne posodijo, če je Mussolini samolastno osvajač Abesinijo, naj si še posojilo da samolastno. Amerikanci so rekli, da je Abesinija postala evropski problem, v Evropo pa ne posodijo ničesar. Nemci bi posodili, pa niso še kasirali v Parizu, kar upajo šele tekom let izterjati. Francozi so rekli, da bi po-

sočili, pa so zaradi rdečih oblakov nad Parizom v nevarnosti, da se vlije ploha, predno bi denar prišel v Italijo. Rotšild je vezan na Palestino. Na Jugoslavijo, se Mussolini ni obrnil. Pač pa je posebni odposlanec zaprosil bivšega abesinskega neguša, če posodi. Pogajanja potekajo ugodno. Pogoj posojila pa je bolj krut. Neguš namreč zahteva za posojilo, da mu izroči Mussolini — Abesinijo.

Naši v Franciji.

Brez dvoma je Slovenska Krajina dokaj različna od ostale slovenske zemlje v svojih težavnih vprašanjih, ki se zarezujejo v Goričko, Ravensko in Dolinsko. Severna Gorička je skopa, tako skopa, da ne bi izvlekli iz nje niti toliko, da bi preživili svojo družino. Ravenska in Dolinska sta sicer bolj radodarni in plodni, toda premalo prostora je tam za toliko ljudi. Že daleč preko 100 se naš je vsedlo na 1 km². Naši ljudje ne posnemajo današnjih »gospodskih« narodov. Kajti naš narod je zdrav in težnja po samoohranbi je tako močna v njem, da je skozi stoletja vzdržal pritisk tujih rušilcev, ki jih že zdavnaj ni več, naš narod pa še živi in bo živel na tem severnem koščku slovenske zemlje.

Toda tesno postaja na domači zemlji, svet pa je tako velik in širok. Doma imajo le malo več zemlje kakor jim bo zadostovala po smrti, da se vležejo vanjo, včasih pa niti toliko, da bi se usedli na svoje in se na svojem izjokali. In tako izvabi pot v svet leto za letom iz vsake vasi posamezne skupine, izpod vsake sleherne odpošljejo vsaj enega člana. Napatijo se zlasti v Francijo dekleta in fantje, v katerih kipi mladost in življenje, moške in žene, vsi močni in z velikim upanjem, ne da bi znali jezik, daleč od doma v nedogledne daljave, koder raztepejo svojo mladost in sveže moči in si morda še nakopljejo kako bolezen. Ne zapuščajo radi domačega kraja, s krvavečim srcem se poslavljajo od doma in najtoplejše in najmehkejše besede v njih pismih so posvečene domačemu kraju, domači cerkvi in farnim voditeljem.

Pa vendar bo res nekaj na tem, kakor pravijo, da je v tujini nekaj kakor v kačjih očeh, ki s svojim svetlim bleskom začarajo ptico, da se kakor omamljena zletava nad njimi, dokler končno ne začuti na sebi strupa iz kačjega zoba. Ne pozabimo pa, da tudi pri obsekavanju odletijo le suhe veje, sočno deblo po ostane zdravo in krepko. Saj vendar naši ljudje neso s seboj delavne roké in živo domačo vero. In če zaide kaka ovca v tem ogromnem morju tujine zato, ker ji ni dano redno spolnjevat svojih verskih dolžnosti, ali jo moramo obsojati?

Slovensko Krajino pa je božja previdnost obdarila z obilico navdušenih odbrancev božjih, da sejejo dobra semena v srcu vernikov. Ali se res ne da organizirati, kakor to znajo ostali Slovenci, da bi jim domači sinovi v domači besedi vlivali poguma in veselja za krščansko življenje. Koliko misijonarjev je že zmogla naša Krajina in vendar še nimajo nobenega duhovnika naši ljudje v Franciji, kjer gre njih število že v desetisoč. Če že ne stalno, pa da jih vsaj enkrat na leto obišče, kakor želi zadnje čase tudi domači tisk.

Treba je vendar pomisliti, da so oči vseh domačih obrnjene na nje, ki pošiljajo pis-

ma in denar. Kajti na njih ramah ležijo domače strehe, oni podpirajo vse štiri ogle hiše. Brez njih bi se strehe sesedele in ostale samo ruševine. Oni vzdržujejo, hranijo in oblačijo številno družino doma. Mar se ne šolajo njih sinovi in hčere z denarjem, ki je oškropljen z znojem in solzami, ki namakajo tuje kraje? Zagrižejo se v zemljo, da jim lahko pošljejo zadnje franke.

Je že tako v Slovenski Krajini. Ljudje morajo v svet. Zakaj ne bi tudi pastir šel za njimi? Skrb za lastno streho jih razmetava po svetu, skrb za lastno družino jih razganja na vse štiri vetrove. So kakor golobi, dobri in mehki, ki odletavajo drug za drugim izpod streh in se s polnim kljunom zopet vračajo pod domače strehe.

Poslednje vesti.

Politične novice iz naše države.

Službeni jezik na obmejnem kolodvoru v Mariboru je slovenski. Od 15. maja posluje v Mariboru na glavnem kolodvoru obmejni kolodvor. Notrajni minister je odločil, da je uradni jezik na kolodvoru slovenski, ker ga znajo tudi vsi na obmejnem kolodvoru uslužbeni avstrijski železniški uradniki.

Minister za socialno politiko Cvetkovič je na inspekcijskem potovanju obiskal zdravilišče za jetične Topolščico pri šoštanjju. To je prvi minister, ki je po 15 letih posejil to zdravilišče.

Domače novice.

Najdba okostnjaka, ki je zbudila občo pozornost. V Studenih pri Mariboru je zadel 18. t. m. na pokopališču grobar pri prekopavanju groba na okostnjak, v katerem so tičale železne vile v višini trebuha. Gre za okostje meseca julija 1914 preminule zasebnice Marije Rauschl, ki je dosegla starost 82 let. V mrtvaški knjigi pri Sv. Magdaleni je naveden vzrok smrti starostna oslabelost. Zagonetno zadevo preiskuje oblast.

Trije v ptujsko bolnico z zlomljenimi nogami. 21letni Ludvik Lovrenčič, sin posestnice v Vitomercih, in 45letni posestnik Alojz Majerič v Gaberniku, sta padla z dvokolesa. Lovrenčič si je zlomil desno nogo, Majerič levo. — Pri prevajanju drv v gozdu je padel 39letni posestnik Boštjan Teskač iz Gruškova tako, da si je zlomil levo nogo. Vsi trije poškodovanci se zdravijo v bolnici v Ptuju.

Usoda tihotapske družbe. Na meji proti Italiji posebno cvete švercarija s konji. Zadnje nedelje je bil pri tihotapskem poslu s konji pri prekoračenju meje smrtno obstrujen od obmejne straže pri Rakeku 19letni Franc Perušek iz Podcerkve. Smrtnonevarno ranjenega so prepegljali v bolnico v Ljubljano. Italijanska obmejna straža je na italijanski strani ustrelila vodjo te konjske tihotapske družbe. Italijani so ujeli še tudi tri švercarje in so jih odpravili v Trst.

Mnogo novega Vam imajo pokazati na Ljubljanskem velesejmu od 30. maja do 8. junija. Strojna in kovinska industrija, fina mehanika, radio- in elektrotehnika, avtomobilska in celocipevska industrija, lesna in tekstilna, živilska in kemična, papirna in steklarska industrija ter obrt Vam bodo predočili ogromni napredek našega dela in tvorno silo našega duha. Industrija, obrt in trgovina bodo tekmovali, da Vaše želje in potrebe kar najbolje zadovolje.

Prireditve.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okoliš priredi dne 11. in 12. julija veliko romanje v slovenski Lurd — Rajhenburg. Udeleženci se naj prijavijo pri odbornicah ali pa pismeno na naslov: Bauman Katarina, Maribor, Cvetlična